

Будь Його свідком

Молитовні
читання

Свідчення під
час особистої
боротьби
с. 6

Свідок у
царському
дворі
с. 10

Свідчення
через смерть
с. 16

Будь Його сві́дком

ЗМІСТ

- 3** **Перша субота**
Авраам як свідок
ТЕД ВІЛЬСОН
- 6** **Неділя**
Свідчення під час
особистої боротьби
- 8** **Понеділок**
Істинний свідок
і лжесвідок
- 10** **Вівторок**
Свідок у
царському дворі
- 12** **Середа**
Несподіваний
свідок
- 16** **Четвер**
Свідчення
через смерть
- 18** **П'ятниця**
Свідчення
двох
- 20** **Друга субота**
Навіть
до смерті
ЕЛЛЕН УАЙТ
- 23** **Читання для дітей**
Будь свідком!
ТАНЯ МУГАНДА

Ви приймете силу

Уявіть невелику групу учнів, які зібралися в Єрусалимі та з нетерпінням очікують почути останні слова Ісуса перед Його вознесінням. Уловлюючи кожне слово, вони слухають чіткі настанови Христа про те, що повинні робити, коли отримають дар Святого Духа. Ісус пояснює, що Він прийшов заснувати не земне царство і Його послідовникам відведена особлива роль у підготовці людей до іншого Царства –

Небесного. Він сказав: «Ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі» (Дії 1:8). Ці учні, яких навчав Сам Ісус, були покликані свідчити замість Нього і готувати людей до прийняття вістки про спасіння.

Бог досі навчає через Своє Слово і продовжує закликати. Він бажає, щоб ті, які відчують потребу в Його перетворювальній силі, які упокорюються і шукають Його в молитві, які, наслідуючи Ісуса, виявляють любов і повагу до всіх людей, які готові поділитися іноді непопулярним застереженням Триангельської вістки з Об'явлення і які очищаються від усього зайвого, сповнилися благодаттю та свободою Духа.

Далі ви прочитаєте історії про біблійних героїв, які були могутніми свідками Христа в різних ситуаціях: Йосип свідчив попри особисті труднощі; маленька служниця свідчила своєму господареві в чужій країні; Даниїл свідчив земним правителям; та інші, які справляли великий вплив.

«Слова Христа, сказані безпосередньо перед Його вознесінням на Небо, мають велике значення для кожного, хто прийме істину, якою вона є в Ісусові... Усі послідовники Христа повинні бути Його свідками. Кожен, хто отримує дорогоцінний скарб істини, має передавати його іншим» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд. 9 лютого 1892 р.).

Чи хотіли б ви бути свідком Ісуса? Я запрошую вас приділити час протягом цього Молитовного тижня і запитати Господа, що Він бажає, щоб ви зробили як вірний свідок, аби поділитися Його любов'ю з іншими.

Мараната!

Тед Н. К. Вільсон –
президент Усесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня

Сара Гейн Бартон – незалежна дослідниця й письменниця із Берріен-Спрінгс, штат Мічиган, США. Проживає з чоловіком і двома дітьми. Любить подорожувати, читати, писати вірші й гуляти з родиною. Серед її інтересів – історія і культура Старого Завіту, особливо повсякденне життя стародавніх людей, і вплив цих знань на краще розуміння біблійних розповідей. Сара захоплюється біблійними історіями та притаманною їм силою передавати принципи крізь час і культуру. Її найбільше бажання – утілювати ці принципи у власному житті, а отже, «чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Мих. 6:8).

ТЕД ВІЛЬСОН

Надзвичайне місто Ур, розташоване в самому серці стародавньої Месопотамії, на берегах могутньої річки Євфрат, було центром багатій імперії і приваблювало торговців з усього світу. З багатолюдним портом поблизу Перської затоки, «Ур був гамірним мегаполісом з крамницями й вузькими вуличками, переповненими возами з худобою, караванами ослів і різними майстрами, які виготовляли все від шкіряних виробів до коштовних прикрас»¹. Кози й вівці паслися на мальовничих пагорбах навколо міста, де родючі сільськогосподарські угіддя заросли садами з фініковими пальмами, а на зрошуваних полях вирощували ячмінь, сочевицю, цибулю і часник. Над міським горизонтом височів масивний зикурат – схожий на піраміду храм на честь бога місяця Сіна. Підносячись на майже 20 м від основи завбільшки 40 м на 60 м, зикурат мав три платформи, кожна різного кольору, і срібне святилище на вершині². Відомо, що там здійснювали людські жертвоприношення³.

Місто і храм, які побудували невдовзі після повстання будівничих Вавилонської башти, були центром ідолопоклонства та язичництва. Проте з-під згубного впливу цього стародавнього міста вийшов один із найвірніших Божих свідків – Авраам.

«Спокуси ідолопоклонства чатували на нього на кожному кроці, але даремно, – писала

ПЕРША СУБОТА

Авраам ЯК СВІДОК

Власний приклад

Могутній вплив його повсякденного життя, його непохитна непорочність, щедрість, люб'язність і прекрасний характер свідчили всім, що він має зв'язок із Небом.

Еллен Уайт. – Вірний серед невірних, незіпсутий загальним відступництвом, він залишався шанувальником єдиного правдивого Бога»⁴.

Як могло так статися, зважаючи на те, що його батько Терах служив «іншим богам»⁵? Можливо, тому, що Авраам, народжений приблизно через 350 років після потопу⁶, дізнався про істинного Бога Небес від свого пра- пра- пра- прадіда Евера, який був правнуком Сима, Ноевого сина. Хоч більшість поколінь дідусів Аврама вже померли, Евер прожив 464 роки, а з них щонайменше 100 років після народження Аврама⁷. Цілком можливо, що Евер поділився Божою істиною зі своїм юним нащадком. Незалежно від того, як саме він дізнався про Бога, ми знаємо, що «вірою Авраам, коли був покликаний іти на місце, яке мав одержати в спадок, – послухався і пішов, не знаючи, куди йде» (Євр. 11:8).

Покинувши місто, яке тоді було найбагатшим і найбільш цивілізованим місцем на землі, Авраам був готовий стати Божим свідком скрізь, куди б Господь його не привів. Коротко розглянемо, як свідчив цей великий патріарх.

СВІДОК У СВОЇЙ РОДИНІ

Після короткого перебування в Харані, де помер його батько, «Аврам узяв Сару, свою жінку, та Лота, сина брата свого, і весь маєток, який набули, і людей, що їх набули у Харані, та й вийшли, щоб піти до Краю ханаанського» (Бут. 12:5). Розкинувши свій намет біля Сихема, Аврам спочатку збудував «жертівника Господеві» (вірш 7). Коли він знову перемістився, то «збудував там Господу жертівника, і прикликав Господне Ймення» (вірш 8). Заохочуючи до сімейного поклоніння, Аврам запрошував усіх у своєму таборі на ранкові та вечірні жертвоприношення. Коли він переходив на нове місце,

жертвник залишався німим свідком для всіх, хто проходив повз.

Авраам приділяв «найбільшу увагу» тому, щоб «закрити шлях перед будь-якою формою фальшивої релігії»⁸. Він був відомий у довколишніх спільнотах як добра, ввічлива та справедлива людина, і всі поважали його.

СВІДОК У ВЕЛИКІЙ СПІЛЬНОТІ

Авраам був миролюбний. Коли почалася сварка між його та Лотовими пастухами, він закликав: «Нехай сварки не буде між мною та між тобою, і поміж пастухами моїми та поміж пастухами твоїми, бо близька ми рідня» (Бут. 13:8). Давши Лотові змогу першим вибирати, де оселитися, Авраам дозволив йому обрати квітучу й родючу долину Сіддїм, а сам залишився в гірській місцевості.

Згодом, коли всіх жителів долини захопив цар Кедор-Лаомер і його союзники, Авраам продемонстрував, що не ображається через невдячність Лота. «Керуючись любов'ю, яку відчував до Лота, дядько вирішив врятувати небожа. Покладаючись насамперед на Божественне керівництво, Авраам приготувався до війни»⁹. Перемога була швидка й цілковита, усіх полонених і майно повернули, а своїм тріумфом Авраам завдячував Богові.

«Послідовник Єгови не тільки зробив велику послугу країні, а й виявився доблесним мужем, – написала Еллен Уайт. – Усі переконалися, що праведність – це не боягузтво і що релігія Авраама сприяла мужності для захисту прав покривджених. Цей героїчний учинок зробив Авраама вельми впливовим серед навколишніх племен»¹⁰.

Авраам був вихователем, і коли він ділився своєю вірою, кількість його домочадців продовжувала зростати, урешті-решт налічуючи понад 1000 осіб. «Для усіх, котрі приймали його науку і поклонялися

єдиному Богові, табір Авраама ставав рідною домівкою; тут, як у школі, вони готувалися, щоб стати представниками правдивої віри. На ньому лежала велика відповідальність. Авраам виховував майбутніх голів сімей, котрі у власних домівках керуватимуться Божими методами правління»¹¹.

Шанована всіма навколишніми народами, Авраамова «відданість Богові була непохитна; люб'язність і добродійність викликали довір'я і дружні почуття, а його невідомі величчя – повагу й пошану»¹².

СВІДОК ПЕРЕД БОГОМ І БЕЗГРІШНИМИ ІСТОТАМИ

Авраам шанував Бога, і Бог вшановував його тим, що розмовляв безпосередньо з ним і відкривав Свої наміри. Проте Авраам був лише людиною, і Святе Письмо згадує принаймні три випадки, коли його віра похитнулася: 1) коли приховав перед фараоном, що Сарра – його дружина (Бут. 12:10-20); 2) коли взяв Агар за дружину, щоб народити спадкоємця (Бут. 16:1-4); 3) коли обманув царя Авімелеха, не сказавши, що Сарра – його дружина (Бут. 20). Ці випадки свідчать про небезпеку: 1) іти туди, куди Бог не закликав нас іти, і 2) прислухатися до тих, хто, можливо, і намагається допомогти, але не допомагає, якщо їхні поради не узгоджуються з тим, що повелів Господь.

Еллен Уайт зазначає, що «Бог покликав Авраама стати батьком усіх віруючих, і його життя мало бути зразком віри для прийдешніх поколінь. Однак його віра не була досконалою... Але щоб він все-таки міг досягнути у питанні віри найвищого рівня, Бог піддав його іншому випробуванню, найтяжчому з усіх, які будь-коли мала знати людина»¹³.

Господь звелів йому: «Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісаака, та й піди собі до краю Морія, і

принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі» (Бут. 22:2).

Авраам знав, що людські жертвоприношення були частиною ритуалів поклоніння, які проводили язичники, але не Бог Небес! Повеління не мало сенсу. Навіщо Бог просив би його умертвити сина обітничі? Однак після боротьби в молитві літній патріарх рушив із вірою уперед.

«Авраам був людиною, він мав такі самі почуття й уподобання, які маємо ми, але він не запитував, як виконається обітниця, якщо Ісаака не стане. Він не шукав відповіді у своєму сповненому болі серці. Він знав, що Бог справедливий і праведний у всіх Своїх вимогах, а тому ні на йоту не відступив від Його повеління»¹⁴.

Він навіть не усвідомлював, що все Небо з нетерпінням чекало, аби побачити, що він зробить. Ні Авраам, ні Ісаак не розуміли: їхні дії стануть наочним уроком Плану спасіння для всього Всесвіту. Вони навіть не підозрювали, що саме там, куди Бог звелів їм піти, Господь принесе в жертву Свого дорогого Сина заради нашого спасіння.

«Небесні істоти стали свідками сцени, коли зазнали випробування віра Авраама та покірливість Ісаака... Небеса із подивом і захопленням спостерігали за беззастережним послухом Авраама. Його вірність отримала схвалення Небес. Звинувачення сатани виявилися неправдивими... Божий завіт з Авраамом, скріплений клятвою перед жителями інших світів, свідчить про те, що Бог винагороджує послух.

Навіть ангелам було важко збагнути таємницю викуплення – зрозуміти, що Повелитель Небес, Божий Син, повинен померти за гріхи людини. Наказ, даний Авраамові щодо принесення в жертву його сина, викликав інтерес усіх небесних істот. З надзвичайною серйозністю спостерігали вони за кожним кроком виконання цього

повеління. Коли на запитання Ісаака: «Де ж ягня на цілопалення?» – Авраам відповів: «Бог наглядить ягня Собі»; коли була затримана рука батька, уже готового принести в жертву свого сина, коли овен, котрого Бог приготував, був принесений у жертву замість Ісаака, – саме тоді було пролите світло на таємницю викуплення. Навіть ангели тієї миті набагато глибше зрозуміли чудовий План, передбачений Богом для спасіння людини»¹⁵.

НАШЕ СВДЧЕННЯ СЬОГОДНІ

Життя Авраама, сповнене віри, послуху та служіння, – це важливий приклад свідчення для нас сьогодні. Могутній вплив його повсякденного життя, його непохитна непохитність, щедрість, люб'язність і прекрасний характер свідчили всім, що він мав зв'язок із Небом. Він умів зазирати за горизонт видимого світу й осягати вічні реалії. «Повірів Авраам Богові, і це зараховано йому за праведність» (Римл. 4:3).

¹ Andrew Lawler. City of Biblical Abraham Brimmed With Trade and Riches. National Geographic. 11 березня 2016 р.

² Там само.

³ John Noble Wilford. At Ur, Ritual Deaths That Were Anything but Serene. New York Times. 26 жовтня 2009 р.

⁴ Еллен Уайт. Патріархи і пророки. С. 125.

⁵ Там само.

⁶ Хронологія на основі Буття 5, 11. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня. Т. 1. С. 185.

⁷ Там само.

⁸ Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 141.

⁹ Там само. С. 135.

¹⁰ Там само.

¹¹ Там само. С. 141.

¹² Там само. С. 134.

¹³ Там само. С. 147.

¹⁴ Там само. С. 153.

¹⁵ Там само. С. 155.

ТЕД ВІЛЬСОН – президент Усесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня. Додаткові статті й коментарі доступні в офіційних акаунтах президента у твіттері: @pastortedwilson, а також у фейсбуці: @Pastor Ted Wilson.

НЕДІЛЯ

Свідчення під час особистої боротьби

Йосип

Стоячи на сцені й розповідаючи журі свою історію, Джейн Марчевські (відома як «Нічна пташка») випромінювала незворушну впевненість і спокій. Джейн була співачкою й авторкою пісень. Їй було 30 років, коли рак, з яким вона боролася вже кілька років, спричинив метастази. Коли вона виконувала свою авторську пісню, журі та глядачі витирали сльози з очей. А коли журі виразило захоплення її позитивним настроєм, вона просто сказала: «Не можна чекати, доки життя перестане бути важким, аби потім прийняти рішення стати щасливим»¹.

Джейн відкрито ділилася своєю вірою і розповідала про боротьбу з раком у своєму блозі. «Навіть у ті дні, коли мені не дуже зле, я іноді лягаю на килимок, під промені денного світла, щоб послухати Його. Я знаю, що мої слова звучать безглуздо, і я не можу пояснити це, але Бог тут, навіть зараз. Я чула вислів про те, що деякі люди не можуть побачити Бога, адже вони не дивляться досить низько, і це правда. Якщо ви не бачите Його, подивіться нижче. Бог на підлозі у ванній кімнаті»².

Чи думали ви коли-небудь про те, що було б краще зачекати, доки ви станете здоровими або ж успішними, перш ніж свідчити іншим про Бога? Нам легше думати, що спочатку потрібно все впорядкувати, перш ніж почати ділитися Благою вісткою з іншими. Проте кілька біблійних історій показують нам, наскільки ефективно свідчити в умовах безладу й боротьби нашого повсякденного життя, навіть у найважчих обставинах. І Йосип – яскравий приклад такого свідчення.

Як старший син улюбленої дружини свого батька, Йосип насолоджувався привілеями й любов'ю більше за своїх братів. На своє 17-річчя він отримав від батька гарний одяг, і йому наснилися пророчі сни, які передбачали його правління над братами і навіть над батьком. Це стало останньою краплею у чаші гніву й заздрості його братів. Коли їм випала нагода помститися, вони схопили Йосипа, зняли одяг, який так дратував їх, і кинули брата в порожню яму. Потім вони продали його каравану торговців, що прямував до Єгипту.

ВІД РАБА ДО НАДІЙНОГО СЛУГИ

Йосип пережив подорож до Єгипту, де ізмаїльтяни продали його Потіфару – царедворцеві фараона й начальнику царської

Можливо, Йосипа і примусили залишити свою сім'ю, але він узяв із собою свою віру.

сторожі. Проте «був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя» (Бут. 39:2). Можливо, Йосипа і примусили залишити свою сім'ю, але він узяв із собою свою віру. Він не приховував своєї віри від Потіфара, і хоч царедворець не поклонявся Богові Йосипа, він бачив і розумів, що Господь перебував із цим юнаком і зливав благословення на його сім'ю.

Тому Потіфар призначив Йосипа наглядачем над усім його домом. Бог схвалив таке позитивне ставлення до Йосипа: «Відколи він призначив його в домі своїм, і над усім, що він мав, то поблагословив Господь дім єгиптянина через Йосипа. І було благословення Господнє в усьому, що він мав, у домі й на полі» (вірш 5).

ВІД В'ЯЗНЯ ДО ПРАВИТЕЛЯ

На жаль, успіх Йосипа тривав не надто довго. Дружина Потіфара спробувала спокусити його, а потім звинуватила в жахливому злочині. Попри те, що Йосип був невинний, його кинули до в'язниці. Юнак міг би дозволити собі впасти у відчай. Хто б дорікав йому? Здавалося, що не було жодної надії на свободу або можливість побачити свою сім'ю знову.

Він міг би дозволити обставинам ослабити його віру й моральні принципи або хоч би його трудову етику! Натомість він продовжував дотримуватися своєї звички вірно служити, і Бог благословив його навіть у в'язниці. «А Господь був із Йосипом, і прихилив до нього милосердя, та дав йому милість

в очах начальника в'язничного дому... і що він робив, щастив йому Господь» (вірші 21-23).

Стосунки Йосипа з начальником чашників і начальником пекарів свідчать про його чуйність і повагу до інших в'язнів. Еллен Уайт писала, що «його поведінка у в'язниці – чесність, якою відзначалося його повсякденне життя, і співчуття до тих, котрі переживали горе й розпач, – відкрили шлях до майбутнього добробуту та слави Йосипа»³.

Його поведінка під час особистих темних часів була свідченням для довколишніх і прикладом для нас сьогодні. «Кожний промінь світла, який ми проливаємо на інших, повертається до нас. Кожне добре та співчутливе слово, сказане сумним, кожна спроба полегшити долю пригноблених, кожний дар нужденному стануть благословенням для того, хто чинить це від щирого серця»⁴.

Йосипа звільнили з в'язниці через декілька років. І навіть коли фараон поставив його над усім єгипетським краєм, минул певний час, перш ніж він воз'єднався зі своєю сім'єю. Коли Йосип нарешті відкрився своїм братам, він промовив: «А тепер не сумуйте, і нехай не буде жалю в ваших очах, що ви продали мене сюди, бо то Бог послав мене перед вами для виживлення» (Бут. 45:5).

Коли Йосипа продали в рабство, він не міг знати, що стане володарем Єгипту або що його управління і Богом дана мудрість забезпечать благополуччя його сім'ї та всього Єгипту. Він не міг передбачити, як Бог використає цю жахливу ситуацію, у якій він опинився. Однак Йосип не чекав, доки стане управителем дому Потіфара чи володарем Єгипту, аби бути вірним Богові або віддати Йому славу за свої успіхи. Справді, саме завдяки його свідченню Потіфар і фараон пізнали справжнє Джерело успіху Йосипа.

Він не здавався, навіть коли обставини погіршилися. Натомість він використовував кожен можливість, щоб жити вірою своїх батьків і нести світло в найтемніші куточки єгипетського суспільства. Як раб, Йосип мав змогу розмовляти з простими членами дому Потіфара, а, може, й інших володінь. У в'язниці він стикався з ув'язненими різного походження. А як володар, він спілкувався з керівниками. Бог використовував Йосипа, щоб досягти Своєю любов'ю та істиною всіх соціальних груп.

Можливо, ви опинилися «на підлозі у ванній кімнаті», як Джейн, або «в ямі», як Йосип. Може, ви гадаєте, як можна свідчити під час випробувань. Проте навіть тоді, коли ви чіпляєтеся за Бога у своїй боротьбі, ваша наполегливість і віра можуть надихати інших.

¹ Michael Foust. AGT's «Nightbirde» Dies at 31: Her Legacy Is the «Strength She Found in Jesus». Christian Headlines. 22 лютого 2022 р.

² Nightbirde. God Is on the Bathroom Floor. 9 березня 2021 р. Режим доступу: <https://www.nightbirde.co/blog/2021/9/27/god-is-on-the-bathroom-floor>

³ Е. Уайт. Патріархи і пророки. С. 218.

⁴ Там само.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Як ви можете бути свідками там, де зараз перебуваєте?
2. Згадайте про час, коли хтось виявився для вас благословенням. Як Бог використав цих людей, аби благословити вас?
3. Що може заважати вам взяти на себе зобов'язання проголошувати Божу милість у своєму житті, незалежно від обставин?

ПОНЕДІЛОК

ІСТИННИЙ СВІДОК І ЛЖЕСВІДОК

Маленька дівчинка й Гехазі

Відтоді як наша донька достатньо піросла, щоб збирати розкидані іграшки, ми заохочували її наводити лад у своїй кімнаті або там, де вона гралася. Звичайно, ми їй допомагаємо, і, подорослішавши, вона навчилася сама застеляти ліжко та складати свій одяг.

Іноді ми винагороджували її за допомогу з іншими хатніми справами, наприклад, за складання білизни або іншу роботу, яку зазвичай вона не повинна виконувати. Одного разу донька попросила винагороду за те, що поскладала на місце свої іграшки! Ми пояснили, що задоволені її вчинком, але саме вона відповідальна за збирання своїх іграшок. Її нагорода – це добре виконана робота.

Коли ви виконуєте свою роботу, чи очікуєте ви винагороди? Напевно, ні, хоч і приємно чути слова схвалення. А як щодо свідчення іншим? Чи очікуєте ви винагороди від Бога? У розділі 5 Другої книги Царів ідеться про дві категорії свідків: тих, хто розповідає іншим про Бога, не очікуючи винагороди, і тих, хто вважає, що заслуговує на дещо за свої зусилля.

СВІДЧЕННЯ ДИТИНИ

Розповідь починається зі свідчення дитини, маленької дівчинки, яку забрали з Ізраїлевого краю, щоб служити в домі Наамана. Її ім'я не названо, але її слова поклали початок подіям, які сприяли наверненню сирійського воєначальника.

Сказано, що Нааман був видатним полководцем у Сирії. Бог використав його, щоб сирійці здобули перемогу. Проте Нааман був прокаженим. Замість того щоб помститися воєначальникові, який або особисто взяв її у полон, або командував битвою, унаслідок чого вона потрапила в полон,

Навколо нас є люди, котрі зламані духом і тілом, котрі потребують зцілення, яке може запропонувати лише Христос.

маленька дівчинка пожаліла хворого чоловіка. «І сказала вона до своєї пані: “Ох, коли б пан мій побував у того пророка, що в Самарії, то він вилікував би його від прокази його!”» (2 Цар. 5:3).

Народи Ізраїлю та Юди в цілому не досягли тієї мети, яку Бог призначив нащадкам Авраама, сказавши: «І благословляться в тобі всі племена землі!» (Бут. 12:3). Замість того щоб виявляти любов до Бога та ближнього, вони прийняли язичницькі звичаї народів, які їх оточували, і пригноблювали й експлуатували свій народ. Проте були й ті, хто зберіг свою віру. Вони продовжували свідчити своїм співвітчизникам і, коли їх узяли в полон, були благословенням для тих, кому вони служили.

Еллен Уайт писала: «Батьки цієї єврейської дівчинки, виховуючи її в пізнанні Бога, не знали її майбутньої долі. Але вони вірно виконали свій обов'язок, а тому в домі сирійського воєначальника їхня дитина свідчила про Бога, Якого навчилася шанувати»¹.

ЛЖЕСВІДОК

Нааман серйозно сприйняв слова дівчинки і вирушив до Самарії у пошуках зцілення.

Він прибув до Єлисеєвого дому, очікуючи від пророка здійснення чуда, а натомість той послав воєначальника до Йордану, щоб зануритися у воду сім разів. Попри свій гнів через повеління Єлисея він послухався й отримав зцілення. Нааман повернувся до будинку Єлисея здоровим чоловіком і на знак вдячності приніс йому дарунки. Пророк відмовився взяти їх і відправив його додому.

Гехазі, слуга Єлисея, обурився, що пророк не прийняв дарунків сирійського воєначальника: «Ось мій пан стримав цього сиріянина Наамана, щоб нічого не взяти з руки його, що він приніс. Як живий Господь, побіжу за ним і візьму щось від нього!» (2 Цар. 5:20). З жадібності Гехазі міркував: якщо Єлисей не бажає взяти належне йому, то принаймні він сам отримає якусь нагороду.

Нааман почув одне свідчення від маленької ізраїльської дівчинки, істинне свідчення, яке ґрунтувалося на вірі в Бога та співчутті до хворої людини. Тепер він побачив інше свідчення, фальшиве свідчення від Гехазі, який був готовий обманути, аби збагатитися. Гехазі сказав, що Єлисей послав його взяти дарунки: талант срібла та дві зміни одягу для двох синів пророків, які прийшли до нього. Нааман дуже хотів виявити свою вдячність і вмовляв Гехазі взяти вдвічі більше срібла.

Коли Гехазі повернувся, Єлисей запитав його, де він був, і той обманув. Проте Єлисей знав, що сталося: «Чи моє серце не ходило з тобою, коли обернувся той муж зо свого воза назустріч тобі? Чи час брати срібло та брати одяжі, і оливки, і виноградника, і худобу дрібну та худобу велику, і рабів, і невольниць?» (вірш 26). Здійснене Богом чудо не було слушною нагодою для прийняття дарів.

Не Єлисей здійснив чудо, а Бог! Прийняти подарунок означало неправильно засвідчити про Бога, який зцілив Наамана з милосердя. Унаслідок цього гріха Гехазі став прокаженим.

Ми не знаємо, що сталося з маленькою ізраїльською дівчинкою, але її співчутливі та правдиві слова принесли зцілення й віру в дім Наамана. Натомість Гехазі бажав матеріальної вигоди так, ніби він був певною мірою відповідальний за чудо, яке вчинив Бог. Своїм фальшивим свідченням він накликав на себе ту саму хворобу, від якої Нааман був зцілений.

Законно й необхідно, щоб служителі Слова та всі, кого наймає Церква, отримували платню за свої зусилля. Однак ми не повинні свідчити про Того, Хто заплатив найвищу ціну, сподіваючись отримати матеріальну вигоду. Навколо нас є люди, котрі зламані духом і тілом, котрі потребують зцілення, яке може запропонувати лише Христос. Завдяки нашому свідченню хтось, можливо, зробить вибір слідувати за Христом. Може, у відповідь на наші молитви стануться чудеса, але ми завжди повинні пам'ятати, що наша нагорода за свідчення про милість і Божу любов – на Небесах. Слава і честь належать тільки Господу.

¹ Е. Уайт. Пророки і царі. С. 246.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Що означає бути істинним свідком?
2. Кому ми покликані свідчити?
3. Яка наша винагорода за проголошення Божої любові?

A close-up, black and white photograph of a lion's face, looking slightly to the left. The lion's fur is detailed, and its eye is visible. The background is dark and out of focus.

ВІВТОРОК

Свідок у царському дворі

Даниїл

Протягом історії вірні віруючі люди потрапляли в центри політичного впливу. Ми вже дізналися про Йосипа. Серед інших також були Даниїл, Естер і Неемія. Усі вони потрапили до царського двору як полонені або переселенці й відігравали там різні ролі.

У першому розділі книги Даниїла описано захоплення Єрусалима й переселення молодих людей із царських і шляхетних родів, які були вродливі, розумні, здібні до наук. «І були серед них з Юдиних синів Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія» (вірш 6).

Згодом ці юнаки відзначилися тим, що відмовилися осквернитися царською їжею і вином. Бог благословив їх «пізнанням та розумінням в кожній книжці та мудрості», а Даниїл «розумівся на всякому видінні та снах» (вірш 17).

ПУБЛІЧНЕ СВІДЧЕННЯ ДАНИЇЛА

Від самого початку стає зрозуміло, що Даниїл відіграватиме важливу роль у діяльності вавилонського уряду. Його унікальне покликання як пророка поставило його в привілейоване й небезпечне становище.

Перший сон Навуходоносора, записаний у другому розділі книги Даниїла, здавалося, лестив цареві, який представлений у ньому золотою головою. Проте другий сон засуджував його гордість і підтверджував, що Бог – справжній Правитель світу.

Коли цар покликав Даниїла розтлумачити цей сон, він помітно засмутився. Уявіть собі, що ви мали б сказати цареві найбільшій імперії у світі: якщо він не покається у своїх гріхах, то Бог зробить так, що його виженуть від людей і він житиме з польовою звіриною! Проте Даниїл зрозумів, що Бог зробив Навуходоносору попередження, і його обов'язок полягав у тому, щоб застерегти його.

Після витлумачення сну Даниїл дав раду: «Царю, нехай буде до впадоми моя рада тобі, – зламай же свої гріхи справедливістю, а свої провини – милістю для вбогих, щоб твій мир був довготривалий» (Дан. 4:24). Таку раду він дав не завдяки тому, що роками вивчав халдейську мову, премудрість і літературу, а завдяки його знанням про Бога Всесвіту. На жаль, Навуходоносор не упокорився, і пророцтво сповнилося. Його божевілля завершилося тоді, коли він нарешті визнав Бога верховним Правителем.

Мудрої поради Даниїла не послухав і наступник Навуходоносора. Коли Валтасар покликав Даниїла розтлумачити написане на стіні, Вавилонська імперія була на межі зникнення (Дан. 5). Даниїл шанобливо ставився до Навуходоносора і навіть співчував йому, однак Валтасар відверто противився Богові та проігнорував дані Навуходоносору застереження.

Даниїл був вірний Цареві царів, і Закон, якого він дотримувався, був важливіший за будь-які людські вигадки.

Даниїлові слова до нього прозвучали суворо: «А ти, сину його Валтасаре, не смири свого серця, хоч усе це знав. І ти піднісся понад Небесного Господа» (вірші 22, 23). Тієї ночі місто Вавилон зазнало падіння, а з ним і Валтасар. Як і передбачалося у сні Навуходоносора про боввана, замість Вавилону постало інше царство – Мідо-Персія.

ОСОБИСТЕ СВІДЧЕННЯ ДАНИЇЛА

Даниїла залишили на службі в новому царському дворі мідянина Дарія як одного із трьох головних урядників над багатьма сатрапами в усьому царстві. Написано, що він «блищав над найвищими урядниками та сатрапами, бо в ньому був високий дух» (Дан. 6:4). Справді, коли найвищі урядники намагалися оскаржити Даниїла у поведінці або службі, вони не змогли знайти жодної причини, «бо той був вірний, і жодна помилка чи вада не була знайдена на нього» (вірш 5). Єдиний спосіб, у який вони могли б звинуватити його в неправомірній поведінці, – це розробити такий закон, якого Даниїл не зможе дотримуватися. Вони видали заборону, затверджену царем, що не можна «аж до тридцяти днів... просити яке прохання від будь-якого бога чи людини», окрім царя (вірш 7). А покарання за непослух – лев'яча яма.

Коли Даниїл довідався, що цар підписав указ, він пішов

до свого дому. Він уже був немолодий. Даниїл бачив засліплених владою правителів та урядовців. Він немало знав про жорстокість імперій і про долю тих, котрі не корилися царям. Він міг би сказати: «Я занадто старий для такого» – і просто зачинити вікна, поки молився. Зрештою, це його особиста справа. Проте Даниїл був вірний Цареві царів, і Закон, якого він дотримувався, був важливіший за будь-які людські вигадки.

Його вікна були відчинені в бік Єрусалима, і Даниїл ставав на коліна й молився тричі на день. Можливо, він бачив, як змовники спостерігають за ним і радіють в очікуванні своєї перемоги над політичним суперником. Попри зусилля царя врятувати Даниїла від покарання, яке передбачав указ, його вкинули до лев'ячої ями.

Вірність Даниїла і раніше була великим свідченням для царського двору. Однак його визволення з лев'ячої ями продемонструвало навіть його ворогам, що Бог, Якому він служив, це Всевишній Бог, а його успіх і виживання – це результат Божого благословення та втручання.

Даниїл добре служив цареві, а Богові служив ще краще. Як і Навуходоносор, який впокорився завдяки Божому одкровенню, витлумаченому Даниїлом, Дарій після порятунку Даниїла видав наказ, згідно з яким усі люди повинні боятися Бога, «бо Він Бог Живий і існує вічно, і царство Його не буде зруйноване, а панування Його – аж до кінця» (вірш 27).

Карлос Еліас Мора пише, що «Бог використав полон, аби донести потужне свідчення в самий центр вавилонських і мідо-перських народів. Поразка Божого народу, яка призвела до переселення Даниїла та його друзів, не стала перешкодою для Господа у виконанні Своєї мети відкрити Свій характер народам»¹.

У своєму публічному й особистому житті Даниїл свідчив

тим, хто обіймав найвищі посади в імператорських дворах. Його не зіпсувала жадібність або прагнення влади. Його політичний успіх – це результат дії Святого Духа в його житті й вірного служіння. Він був пророком для невіруючих і приніс Боже Слово в ту саму імперію, яка завоювала та зруйнувала його батьківщину, місто і храм.

Даниїл не применшував суворих істин, які Бог відкрив Навуходоносору й Валтасару, і не намагався уникнути покарання закону, якого він не міг дотримуватися. Він вірно свідчив високопосадовцям і нагадував людським правителям, що на Небі править Цар над царями, Закон Якого справедливий, милосердний і сповнений любові.

Можливо, ми не служимо царям і не керуємо областями, але ми можемо вірно служити там, де перебуваємо. Ми в змозі нести свідчення про Божу перетворювальну силу й одкровення, дане в Його Слові. Може, настане час, коли нам потрібно буде свідчити про Божий Закон тим, хто має владу. Найімовірніше, що ми будемо свідчити через повсякденні справи й ставлення до ближніх. Та де б ми не перебували, будьмо вірні!

¹ Carlos Elías Mora. Daniel and Friends: A Model for Witnessing. Journal of Adventist Mission Studies 5, № 1 (2009): 97.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Як ви можете свідчити на своєму робочому місці?
2. Як християнин повинен реагувати на закон, який суперечить Божому Слову?
3. Чи вірите ви, що вірно служите Богові, а також на роботі й у родині? Чи є аспекти, які потрібно поліпшити? Моліться про це та просіть Бога допомогти вам нести свідчення в кожному аспекті вашого життя.

СЕРЕДА

Несподіваний свідок

Самарянка

Чоловік подолав багато кілометрів зі своїми супутниками. Сонце стояло високо, наближався полудень. Пил покривав Його стомлені ноги, а гарячий вітер забрав вологу з тіла. Спраглий, Він сів посеред поля біля колодязя, криниці Якова, і чекав. Його друзі пішли купити їжі в самарійському місті Сихар, тимчасом як Він очікував на важливу зустріч.

До криниці підійшла набрати води жінка. Вона прийшла сама в найбільш спекотну годину дня, напевно, тому, що її спосіб життя не відповідав стандартам суспільства¹. Не дивно, що там був чоловік, адже колодязями могли користуватися всі, тож вона збиралася спустити глечик у криницю. Тоді Чоловік сказав: «Дай Мені напитися!».

РУЙНУВАННЯ СТЕРЕОТИПІВ

Розповідь з 4 розділу Євангелія від Івана руйнує чимало соціальних стереотипів. Ісус – юдей, Якого вважали Месією, прийшов до Самарії. Місце дії тут важливе, оскільки слово «Самарія» або «самарійський/самарянка» вжито аж шість разів у шести віршах (вірші 4-9).

Після переселення Ізраїлю ті, хто залишився в Самарії та її околицях, змішалися з іншими народами, яких депортували в той регіон. Вони одружувалися, і їхні релігійні вірування теж змішалися. Вони відкинули всі пророчі писання та книги мудрості, окрім п'яти книг Мойсея, і поклонялися у храмі, який вони збудували на горі Гарізім².

Відчуження між юдеями й самарянами посилювалося, коли юдейські переселенці, які повернулися, не дозволили самарянам брати участь у відбудові храму (Ездри 4:2, 3). Упродовж століть самаряни та юдеї залишалися лютими ворогами. Та в разі потреби юдеї подорожували через Самарію, але найбільш затяті з них обирали довший маршрут, аби повністю оминати цей регіон³.

Руйнування другого стереотипу полягало в тому, що Ісус почав розмовляти з людиною із Самарії, і не з будь-ким, а із жінкою-самарянкою, у якої було чимало чоловіків, а тоді вона жила з коханцем. Хід Ісусової бесіди ясно свідчить, що Його звернення до неї не було випадкове. Він чекав і навіть шукав цю жінку. З усіх людей саме їй Він відкрився як Месія!

Розмова почалася з простого прохання: «Дай Мені напитися!» (Івана 4:7). Того факту, що з нею заговорив юдей, було достатньо, аби шоку-

вати жінку. Та цей Чоловік навіть звернувся до неї з проханням. Вона відповіла, не приховуючи подиву: «Як Ти, будучи юдеєм, просиш пити в мене, коли я – жінка-самарянка?» (вірш 9). Ісус проігнорував її слова щодо етнічного поділу і відказав, що це їй слід просити в Нього напитися! Вода, яку Він пропонував як дар, була жива, життєдайна. Неодноразово Він залишав без уваги її запитання щодо етнічної приналежності й давніх ран і спрямовував її погляд на потреби власної спраглої душі та на Його здатність утамувати цю спрагу.

Щойно самарянка зрозуміла, що Його таємнича пропозиція щира, і попросила в Нього тієї води, Він несподівано сказав їй покликати свого чоловіка. Її відповідь була проста: у неї його не було. Це було чесне зізнання. Вона жила з тим, хто не був її чоловіком, й Ісус відкрив, що знав про це, а також історію її стосунків.

Приголомшена Його знаннями про її особисте життя, жінка визнала, що Ісус, напевно, Пророк, але змінила тему розмови: перейшла від своїх особистих справ до суперечки між самарянами та юдеями. Ісус використав це як нагоду, аби проголосити, що настав новий час і тепер усі правдиві поклонники, юдеї і самаряни, «будуть поклонятися Отцеві в Дусі та істині, бо Отець шукає Собі таких поклонників» (вірш 23).

Від самого початку розмови Ісус перевернув світогляд жінки, який зосереджувався на етнічних і релігійних конфліктах між юдеями та самарянами. Вона вважала себе кимось протилежним або ворожим юдеям, а отже, і тому юдеєві біля криниці, але Він зруйнував її упередження, коли почав розмовляти з нею і ставився з повагою. Жінка вважала історію про Якова та своїх предків основою для свого способу життя, релігійних переконань і місця поклоніння. І хоч Ісус переконав її в тому, що знає усі таємниці її життя, вона відчула, що Він її Друг, Який жаліє і любить її. Хоч Його чистота осуджувала її гріх, Він не сказав жодного слова осуду на її адресу, а розповів про Свою благодать, здатну оновити душу.

Зрештою жінка змінила тему розмови, порушивши питання, погляди щодо якого, як вона думала, у юдеїв і самарян збігалися: «Знаю, що прийде Месія, Який називається Христос; коли Він прийде, то сповістить нам усе!» (вірш 25).

**Євангеліє
можна
проповідувати в
будь-якому місці,
у будь-який час
і будь-кому,
хто бажає
слухати.**

Його відповідь осяяла її душу світлом віри та надії: «Це Я – Той, Хто говорить з тобою!» (вірш 26).

СІВБА І ЖНИВА

Коли учні повернулися, вони здивувалися, що Христос розмовляє із самарянкою. Після розмови з Господом, більше не турбуючись про воду, яка, як вона дізналася, здатна лише тимчасово втамувати її спрагу, самарянка кинулася до міста й розповідала про свою зустріч із юдеєм, Який називав себе Месією. У її словах звучала надія: «Ходіть і подивіться на Чоловіка, Який мені сказав усе, що я зробила! Чи часом Він не Христос?» (вірш 29).

Там, біля криниці, Ісус відреагував на занепокоєння учнів. Вони здивувалися, побачивши, що Він розмовляє із жінкою, але нічого не сказали. Тепер вони просили Його поїсти, але Він відмовився, сказавши, що має їсти поживу, якої вони не знають. Зауваживши їхнє збентеження як щодо жінки, так і щодо їжі, Він заявив про Свою місію: «Моя пожива – чинити волю Того, Хто послав Мене, та довершити Його справу» (вірш 34).

Тоді Він проголосив їхню місію: «А я кажу вам: Підійміть ваші очі й погляньте на ниви, які вже дозріли для жнив. Хто жне, той одержує нагороду і збирає врожай для вічного життя, щоб разом раділи ті, хто сіє і хто жне... Я послав вас жати там, де ви не трудилися; інші трудилися, а ви пожинаєте їхню працю!» (вірші 35-38).

Ще коли Ісус говорив, люди, схвильовані словами жінки, уже поспішали з міста до криниці. Ця жінка не мала професійної богословської освіти, і донедавна її розуміння релігії ґрунтувалося на традиціях її народу. Проте зустріч з Ісусом зробила її свідчення достатньо ефективним, щоб зацікавити ціле місто. Ілюстрації Ісуса про сіяча та женця розгорталися прямо перед очима учнів.

Учні й не думали, що Сихар – це місто, яке гідне їхнього часу та зусиль. Вони й не сподівалися, що самотня жінка може стати таким ефективним місіонером. Еллен Уайт писала: «Щойно самарянка знайшла Спасителя, вона привела до Нього інших. Вона виявилася ефективнішим місіонером, аніж Його учні, котрі не бачили в Самарії нічого, що свідчило б про перспективність цього поля. Їхні думки були зосереджені на великій праці, яку вони мали виконувати в майбутньому. Учні не бачили, що поряд з ними вже дозрів урожай, який потрібно збирати. Але завдяки жінці, котрою вони нехтували, ціле місто прийшло послухати Спасителя. Вона відразу понесла світло своїм землякам»⁴.

Самаряни запросили Ісуса до свого міста, і Він з учнями перебували в Сихарі два дні. Згідно з текстом Івана 4:39, багато жителів міста повірили в Ісуса завдяки свідченню жінки, а після Його відвідин повірили ще більше. «Жінці ж казали: “Вже не через твоє свідчення віримо, а тому, що самі чули та знаємо, що Він – справжній Спаситель світу, Христос”» (вірш 42). Ісус не міг відкрито заявити про те, що Він – Месія, серед юдеїв, тимчасом як самаряни були готові визнати Його Божественність.

ВОДА ДЛЯ СПРАГЛИХ

Історія Ісуса й самарянки викладає кілька важливих уроків.

По-перше, Євангеліє можна проповідувати в будь-якому місці, у будь-який час і будь-кому, хто бажає слухати. Ісус не чекав великої аудиторії, яка б прийшла на гарно розрекламовану зустріч. Він почав розмову з однією грішною жінкою, яка займалася буденною справою – набирала воду. А коли самарянка розповідала про свою зустріч біля криниці жителям міста, вона не чекала ідеального моменту, а відразу ж говорила всім, хто бажав слухати. Вістка, яку вона почула, була надто важлива, аби чекати.

По-друге, ми ніколи не повинні брати на себе відповідальність визначати, хто готовий, а хто не готовий прийняти Євангеліє. Ми також не можемо стверджувати, що хтось недостойний почути Благую вістку. Як Ісус пояснював у Своїх численних притчах про сівбу і жнива: насіння Євангелія падає як на добрий ґрунт, так і на поганий. Поруч із пшеницею може рости кукіль, але Бог відділить праведних від неправедних. Наше завдання – просто сіяти і жати. Про решту подбає Господь.

На початку Своєї розмови із самарянкою Ісус описав воду, яку Він запропонував, як «джерело води, що тече в життя вічне» (вірш 14). Приймавши Христа як Месію, жінка сама стала джерелом живої води. «Хто п'є живу воду, той сам стає джерелом життя. Отримував стає роздавачем. Благодать Христа в душі подібна до джерела в пустелі, яке всіх освіжає та пробуджує в душах, що гинуть, бажання пити воду життя»⁵.

Приймаймо дар живої води, який пропонує нам Ісус, і ділімося нею з усіма, кого зустрінемо. Кожна розмова – це можливість поділитися цією водою. Ми не можемо відмовити спраглим отримати цей дар.

¹ Victor H. Matthews. Conversation and Identity: Jesus and the Samaritan Woman. *Biblical Theology Bulletin* 40, № 4 (2010): 219, 220.

² Gary M. Burge. NIV Application Commentary: John. Pp. 140, 141.

³ Andreas J. Köstenberger, John, in *Zondervan Illustrated Bible Background Commentary: John, Acts* (Grand Rapids: Zondervan, 2002). Vol. 2. P. 42.

⁴ Е. Уайт. Бажання віків. С. 195.

⁵ Там само.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

- Які з ваших поглядів Бог міг би зруйнувати або змінити?
- Чи впливають політичні або етнічні відмінності на те, з ким ви готові розмовляти?
- Чи випили ви сьогодні живої води?

ЧЕТВЕР

Свідчення через смерть

Тавита

Нещодавно наша родина попросалася з улюбленим дідусем, татом і чоловіком. Ми сиділи біля його ліжка, плакали, молилися та співали пісні надії. Ми спостерігали, як піднімаються й опускаються його груди, і рахували його вдихи. Ми плакали й сміялися, згадуючи про його доброту, терпіння та щедрість. Усе своє життя дідусь провів у служінні Богові, і ми знаємо, що він воскресне в нетлінному тілі, але все одно прощатися з ним у цьому житті було нестерпно болісно. Коли наше пильнування тривало вже не години, а дні, ми усвідомили, що нам не призначено прощатися або спостерігати, як життя залишає рідну людину. Ми створені для вічного життя.

Зібралася вся наша родина, а також наша громада. Слова розради, утіхи й надії від людей з усього світу свідчать, що мої дідусь і бабуся звершували служіння й любили багатьох. У розділі 9 книги Дії апостолів ідеться про ученицю, яку так само любили. Її ім'я – Тавита (або Сарна).

ЖІНКА, ЯКА ТВОРИЛА ДОБРО

Ми мало що знаємо про Тавиту. Невідомо, скільки їй було років, чи була вона заміжня і чи мала дітей. Проте ми точно знаємо, що вона була ученицею, сповненою «добрих діл і милостинь» (Дії 9:36), зокрема шила одяг для вдів (вірш 39). Своєю працею вона задовольняла дуже нагальну потребу жінок у Йопії. Усе це вказує на те, що Тавита була заможною жінкою, можливо, навіть власницею швейної майстерні¹. Очевидно, вона мала навички й ресурси для виготовлення різних видів одягу. А той факт, що вона названа ученицею, свідчить про те, що

Смерть свідка може й бути кінцем життя, але не кінцем свідчення.

вона була лідером у спільноті віруючих.

Хвороба й подальша смерть Тавити стали страшним ударом для послідовників Христа в Йопії. Мій дідусь помер наприкінці довгого й насиченого життя, а Тавита померла передчасно. Її тіло обмили і поклали у верхній кімнаті, де вдови обступили її і плакали. Сам одяг, який вони носили, свідчив про її любов і турботу про них і їхню громаду.

Неподалік, у місті Лідда, Петро зцілив паралізованого чоловіка, і вістка про це поширилася по всьому краї. Інші учні послали до Петра двох чоловіків, закликаючи його негайно прибути до Йопії та сподіваючись на чудо. Петро прийшов і побачив віруючих у стані глибокої скорботи. Удови, які зібралися оплакувати померлу, показали йому одяг, який вона пошила для них. Безсумнівно, Петра зворушили їхні свідчення про служіння Тавити. Він випровадив усіх із кімнати, а потім помолився про її воскресіння. З вірою він звернувся до мертвої жінки: «Тавито, встань!».

Бог знову вдихнув життя у її тіло. Вона взяла Петра за руку й підвелася. Уявіть собі радість і захоплення, коли він вивів її живою до віруючих! Завдяки її воскресінню багато хто в Йопії повірив у Господа. Смерть Тавити, жажлива й

сумна подія, перетворилася на тріумф завдяки її воскресінню. Яке свідчення: проголосити, що вона померла і повернулася до життя!

СМЕРТЬ І ЗВОЛІКАННЯ

Та як бути з тими, хто помер і залишається мертвим? Невже не було незліченної кількості чоловіків, жінок і дітей, які вірно служили Богові, однак померли в розквіті літ? Війна між Богом і сатаною призвела до багатьох жертв, незалежно від того, настала смерть у ранньому віці чи наприкінці багатьох років життя. Така сутність війни. Смерть і воскресіння Ісуса дають нам надію на життя після могили, коли ті, хто помер у Христі, воскреснуть, щоб жити з Ним (Римл. 6:8). Однак ми ще не захищені від хвороб і смерті, наші тіла досі смертні.

Як ми можемо впоратися з постійною реальністю смерті й загибелі? Я знайшов велику втіху в усвідомленні того, що смерть вірного віруючого сама собою уже своєрідне свідчення. Наприкінці свого життя мій дідусь уже не мав змоги оглядати пацієнтів, вивчати Біблію, виголошувати проповіді або навіть молитися вголос. Свідчення полягало не в тому, що він міг або не міг робити, а в тому, ким він був: Божим другом.

На смертному ложі його оточували ті, хто цінував спогади про його доброту й вірність, подібно до тих вдів, які обступили Тавиту. Навіть коли він лежав при смерті, ми отримували незліченну кількість повідомлень, у яких люди прославляли Бога за любов, яку він виявляв до багатьох. Персонал лікарні був зворушений відданістю членів сім'ї та друзів, які метушилися біля

його ліжка і доглядали за ним чи сиділи, співаючи або читаючи уривки з Біблії. Він показував нам, як любити і втішати, і протягом його останніх днів ми піклувалися про нього так, як він піклувався про багатьох людей.

Смерть свідка може й бути кінцем життя, але не кінцем свідчення. Незалежно від того, чи воскресіння відбудеться незабаром після смерті, як у випадку з Тавитою, чи затримається до Другого приходу, усі ті, хто залишиться, можуть продовжувати роботу з проголошення Божої вістки істини, надії і любові. Продовжуймо справу тих, хто використав свої таланти й ресурси, аби бути благословенням для ближніх. Завжди прославляймо Того, Хто підтримує і сидить поруч із нами в нашому горі та Хто одного дня обітре кожную сльозу з наших очей.

¹ Teresa J. Calpino. Women, Work and Leadership in Acts. P. 141.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Як ви можете використати свої таланти й ресурси, аби принести користь своїй громаді?
2. Якби ви померли сьогодні, який духовний спадок ви б залишили?
3. Як смерть віруючого може бути свідченням?
4. На яку надію ми можемо покладатися після смерті близької людини?

П'ЯТНИЦЯ

Свідчення ДВОХ

Акила та Прискила

Будь-який рух потребує лідерів, і найефективніші лідери – це пари. Джеймс і Еллен Уайт одружилися 30 серпня 1846 року. Разом вони стали найвпливовішими лідерами руху, який потім перетворився на Церкву адвентистів сьомого дня. Вони проповідували, навчали, вказували на недоліки і давали поради по всій Північній Америці. Видавнича робота, яку започаткував Джеймс, слугувала рушійною силою для глобального поширення адвентистської вістки, а твори Еллен стали пророчим керівництвом для віруючих і церков у всьому світі.

Ми могли б назвати їх «найпотужнішою» адвентистською парою, союзом двох дуже впливових осіб, які доповнювали та зміцнювали одне одного. У ранній християнській Церкві також була своя «потужна» пара. Їх звали Акила та Прискила, як і Джеймс та Еллен, вони зміцнювали кожну громаду, куди б не прийшли.

РАНЬОХРИСТІЯНСЬКА «ПОТУЖНА» ПАРА

Ми вперше знаходимо згадку про Акилу та Прискилу в розділі 18 книги Дії апостолів, після подорожі Павла з Афіні до Коринту. Коринт був головним культурним, політичним та економічним центром, а завдяки двом гаваням, що забезпечували наплив мандрівників, – найкращим місцем для поширення Євангелія.

Акила та Прискила нещодавно переселилися до Коринта. Вони, як і всі інші євреї, були вимушені покинути Рим за наказом Клавдія щодо депортації всіх євреїв, імовірно, через суперечку щодо проповіді про Ісуса Христа¹. Очевидно, що Акила й Прискила вже були християнами до прибуття Павла. Вони прийняли його у своєму домі й залучили до справи.

Акила і Прискила виготовляли намети, тож всі троє працювали разом, можливо, у майстерні на першому поверсі їхнього будинку². Напевно, вони використовували те приміщення, щоб ділитися з людьми Євангелієм, і, можливо, невеликі групи віруючих зустрічалися там.

Сила й Тимофій приєдналися до Павла в Коринті й після суперечки з євреями продовжили місіонерську роботу серед язичників. Імовірно, Прискила й Акила також брали активну участь у цьому служінні. Пізніше Павло вирушив з ними до Ефеса і залишив їх там проповідувати Євангеліє та організувати громаду віруючих (Дії 18:18, 19). Отже, вони діяли подібно до Варнави, Сили й Тимофія та співпрацювали з Павлом як «місіонерські партнери»³.

В Ефесі подружжя працювало з віруючими і зрештою організувало домашню церкву (1 Кор. 16:19). Вони відвідали синагогу й почули, як Аполлос, єврей з Олександрії, говорив про Ісуса (Дії 18:24-26). Прискила й Акила володіли більш точним і глибоким розумінням Євангелія, ніж Аполлос, можливо, тому, що вони були християнами довше, або тому, що їхнє теологічне пізнання зросло та зміцнилося під час спілкування з Павлом. Вони побачили таланти, якими Бог благословив Аполлоса, і замість того щоб публічно виправляти його, вони відвели його вбік і «докладніше йому виклали про Божу дорогу» (вірш 26). Аполлос радо сприйняв їхню гостинність і теологічні настанови, тож пішов продовжувати служіння в Ахаї – регіоні, який залишили Акила та Прискила.

У певний час подружжя повернулося до Риму. Павло вітає їх у Посланні до римлян 16:3, 4, з похвалою згадуючи їх як його «співробітників у Ісусі Христі, які за мою душу свої голови клали; не тільки я їм дякую,

Сила свідчення Акили та Прискили полягає не в їхніх богословських знаннях або гармонійному поєднанні праці та служіння, а в стосунках, які вони налагодили з Павлом, Аполлосом та іншими віруючими.

але й усі Церкви з язичників». Він також посилає вітання їхній домашній церкві, засвідчуючи, що подружжя продовжувало організовувати домашні церкви, куди б не вирушило (вірш 5).

Це коротке, але значуще привітання свідчить про те, що ця єврейська пара не просто зосередила свою увагу на служінні євреям, а й допомагала Павлові в євангелізації язичників, який пише, що «не тільки я їм дякую, але й усі Церкви з язичників».

Останню згадку про Прискилу й Акилу можна знайти в Другому посланні до Тимофія 4:19, де Павло просить Тимофія передати вітання цій парі. Вони повернулися до Ефеса, де, імовірно, працювали з Тимофієм над зміцненням і розвитком церкви⁴. Ця пара мандрівників, «озброєна» знаряддями свого ремесла й любов'ю до Євангелія, відчинила двері своїх домівок у трьох різних містах для Павла й інших віруючих і проповідувала Євангеліє скрізь, куди б не пішла. Вони не були служителями, натомість займалися своєю справою і використовували ті ресурси, час і знання, які мали, щоб нести

вістку Євангелія людям у місцях їхнього проживання.

ДІМ ЯК СВДЧЕННЯ

Ми живемо в епоху глобалізації, тож сьогодні подорожувати значно легше, ніж у далекі часи Павла, Прискили й Акили. Ми можемо швидко виходити на зв'язок за допомогою текстових повідомлень, електронних листів або телефонних дзвінків. Утім, попри всі наші комунікаційні можливості, чимало з нас прагне ближчих стосунків, які були в ранній християнській Церкві.

Сила свідчення Акили та Прискили полягає не в їхніх богословських знаннях або гармонійному поєднанні праці та служіння, а в стосунках, які вони налагодили з Павлом, Аполлосом та іншими віруючими. У їхньому домі Павло знайшов житло і засоби для самозабезпечення, коли звершував своє служіння. Там були необхідні умови для надання подальшої богословської освіти Аполлосу. І їхній дім, у кожному місці, де вони жили, ставав домашньою церквою, місцем поклоніння та притулком для віруючих.

Чоловік і дружина, які працюють разом, аби ділитися Євангелієм, і відчиняють двері свого дому тим, котрі прагнуть взаємин і спілкування, показують світові Божий характер. У світі зруйнованих стосунків і тривоги, здорова християнська родина пропонує духовне й емоційне зміцнення.

Важливо зазначити, що командне служіння не обмежується подружніми парами. Бог може використовувати будь-які види стосунків, чи то друзів, як от Павло, Сила і Тимофій (Дії 18:5), чи інших членів родини. Кожна людина здатна запропонувати унікальні переваги для поширення Євангелія.

Еллен Уайт писала: «Справа, до якої ми покликані, не потребує багатства, особливого становища в суспільстві або

визначних здібностей. Вона вимагає доброзичливості, духа самозречення і цілеспрямованості... Сфера нашого впливу може видаватися невеликою, людські здібності – скромними, можливості – незначними, знання – обмеженими; і все-таки перед нами відкриваються чудові перспективи завдяки правильному використанню можливостей, даних нашим сім'ям. Якщо ми відкриємо свої серця й домівки для Божественних принципів життя, то будемо каналами, через які зливатиметься життєдайна сила. З наших домівок потечуть цілющі потоки, що приносять життя, красу і родючість туди, де нині безплідна й суха земля»⁵.

Нам не обов'язково бути служителями для того, аби стати ефективними свідками. Нам не обов'язково бути заможними. Ми повинні лише бути готовими виконувати Божу роботу, слідувати Його заклику, куди б Він не привів нас, і об'єднатися з іншими віруючими, щоб проголошувати Євангеліє світові.

¹ David W. Pao. Acts. The Baker Illustrated Bible Commentary. P. 1201.

² Marie Noël Keller. Priscilla and Aquila: Paul's Coworkers in Christ Jesus (Liturgical Press, 2010). Pp. 17-20.

³ Там само. С. 23.

⁴ Nguyen vanThanh. Migrants as Missionaries: The Case of Priscilla and Aquila. Mission Studies 30 (2013): 204.

⁵ Е. Уайт. Християнська родина. С. 32.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Як ви можете виявляти гостинність у своєму власному домі або разом з іншими віруючими?
2. Чим вам потрібно забезпечити себе, щоб навчати інших «Божої дороги»?
3. Якщо ви одружені, як ви і ваш чоловік/дружина можете працювати разом, аби проповідувати Євангеліє? Як ваш шлюб може бути свідченням?

ДРУГА СУБОТА

Навіть до смерті

Свідчення апостола Павла

Під час останнього суду над Павлом сила його слів справила на Нерона таке сильне враження, що він відклав вирішення його справи, не виправдавши і не засудивши звинувачуваного Божого слугу. Та незабаром злоба імператора спалахнула з новою силою. Роздратований своєю неспроможністю зупинити поширення християнської релігії навіть у власному домі, він твердо вирішив віддати апостола на смерть при першій ліпшій нагоді. Згодом Нерон виголосив рішення, за яким Павла засудили на мученицьку смерть. Оскільки римські громадяни не підлягали тортурам, його мали обезглавити.

Павла таємно привели на місце страти. Тільки небагатьом дозволили бути присутніми, бо гонителі, занепокоєні сильним впливом апостола, побоювалися, що сцена його смерті сприятиме наверненню багатьох у християнство. Але навіть бездушні воїни, які супроводжували його, прислухалися до його слів і з подивом зауважували, що він бадьорий і навіть радісний перед лицем смерті. Для декотрих свідків мученицької смерті Павла його дух прощення щодо своїх убивць і непохитне до останку довір'я Христові виявилися запахом життя на життя. Вони повірили в Спасителя, Котрого проповідував Павло, і незабаром безстрашно запечатали свою віру власною кров'ю.

МИР ПІД ЧАС НЕБЕЗПЕКИ

До останньої години життя Павла свідчило про правдивість його слів, звернених до коринтян: «Бог, – Який сказав: Нехай із темряви засяє світло! – освітив наші серця, щоб просвітити пізнання Божої слави в особі Ісуса Христа. Цей скарб ми носимо в глиняних посудинах, щоб велич сили була Божа, а не наша. В усьому нас тіснять, але ми не пригноблені; ми в скрутних обставинах, але не впадаємо в розпач; нас переслідують, але ми не залишені; нас принижують, але ми не погублені; ми завжди носимо в тілі мертвість Ісуса, щоб і життя Ісуса проявилось в нашому тілі» (2 Кор. 4:6-10). Сила Павла крилася не в ньому самому, а в присутності та дії Божественного Духа, Котрий наповнив його душу та підкорив кожному думку на послух волі Христа. Пророк звіщає: «Твердий духом зберігає глибокий мир і на Тебе вповає» (Ісаї 26:3). Небесний мир на обличчі Павла спонукав чимало душ прийняти Євангеліє.

Павло був оточений атмосферою Неба. Усі, хто спілкувався з ним, відчували вплив його союзу з Христом. Він втілював у життя проповідувану ним істину, і це надавало переконливої сили його проповіді. У цьому полягає сила істини. Невимушений, неусвідомлений вплив святого життя – це найпереконливіша проповідь на користь християнства. Аргументи, навіть найвагоміші, можуть викликати тільки протидію, але благочестивий приклад володіє силою, котрій неможливо опиратися.

Усі, хто спілкувався з ним, відчували вплив його союзу з Христом.

ЖИТТЯ, ЗОСЕРЕДЖЕНЕ НА ІНШИХ

Апостол, забувши про власні страждання, благав за тих, кого ось-ось мав залишити для боротьби з упередженнями, ненавистю й переслідуваннями. Тих кількох християн, які проводжали його на місце страти, він намагався підбадьорити й зміцнити обітницями, даними переслідуваним за правду. Він запевняв їх, що жодне слово Господа щодо Його випробуваних вірних дітей не залишиться невиконаним. У своєму дочасному житті вони можуть зазнати труднощів через різноманітні спокуси, залишитися без земних переваг, але їм слід підбадьорювати свої серця упевненістю в Божій вірності, говорячи: «Я знаю, Кому я повірив, і переконаний, що Він має силу заховати на той день заставу мою» (2 Тим. 1:12). Незабаром ніч випробування і страждання закінчиться, настане радісний світанок миру й постійного дня.

Апостол очікував славного майбутнього не з непевністю чи страхом, а з радісною надією і бажанням. Стоячи на місці своєї мученицької смерті, він бачить не меч ката, не землю, що має незабаром прийняти його кров; крізь спокійну

блакить неба того літнього дня він бачить престол Вічного.

Цей муж віри бачить сходинки з видіння Якова, що з'єднують землю з небом, смертну людину з безсмертним Богом. Його віра зміцнюється, коли він пригадує, як патріархи і пророки поклалися на Того, Хто є його опорою й утіхою і за Котрого він віддає життя. Від цих святих мужів, які із століття у століття несли свідчення про свою віру, він чує запевнення в тому, що Бог істинний. Він чує, як свідчать про Ісуса, Сина Божого, Спасителя світу, його брати-апостоли. Проповідуючи Євангеліє, вони стикатимуться з релігійним фанатизмом і язичницькими забобонами, гонінням, презирством; не шкодуючи власного життя, вони несуть світло хреста через похмурі лабіринти безбожності. З ешафотів, вогнищ, підземель, печер і земних ущелин до Павла долинають переможні вигуки мучеників. Він чує свідчення цих стійких душ, які всупереч втратам, стражданням, мукам безстрашно й урочисто свідчать про віру, заявляючи: «Я знаю, Кому я повірив». Віддаючи життя за віру, вони свідчать світові: Той, на Кого вони вповіряють, сильний спасти їх.

БЛАЖЕННЕ ЗАПЕВНЕННЯ

Викуплений жертвою Христа, обмитий від гріха Його кров'ю, зодягнутий у Його праведність, Павло має свідчення в собі, що його душа дорогоцінна в очах Викупителя. Його життя сховане із Христом у Бозі і він переконаний, що славний Переможець смерті здатний

зберегти його заставу. У пам'яті апостола воскресає обітниця Спасителя: «Я воскресу його останнього дня» (Івана 6:40). Його думки й надії зосереджені на Другому приході Господа. І коли кат опускає свого меча й над мучеником з'являється смертна тінь, його остання думка, як і перша в час великого пробудження, лине до Життєдавця, Котрий запросить його увійти в радість блаженства.

Минуло майже 20 століть, відколи Павло-старець пролив свою кров за Боже Слово та свідчення Ісуса Христа. Жодна рука не описала для прийдешніх поколінь останні сцени життя цього святого мужа, однак Богонатхненне Слово зберегло для нас його передсмертне свідчення. Подібно до звуку сурми його голос лунав упродовж усіх віків; його мужність надихала тисячі свідків для Христа, пробуджуючи в багатьох засумованих серцях відлуння його тріумфальної радості: «Я вже стаю жертвою, і настає час мого відходу. Я звершив добрий подвиг, закінчив свій біг, зберіг віру. А тепер приготовлено мені вінець праведності, який того дня дасть мені Господь, справедливий Суддя; і не тільки мені, а й усім, що полюбили Його прихід» (2 Тим. 4:6-8).

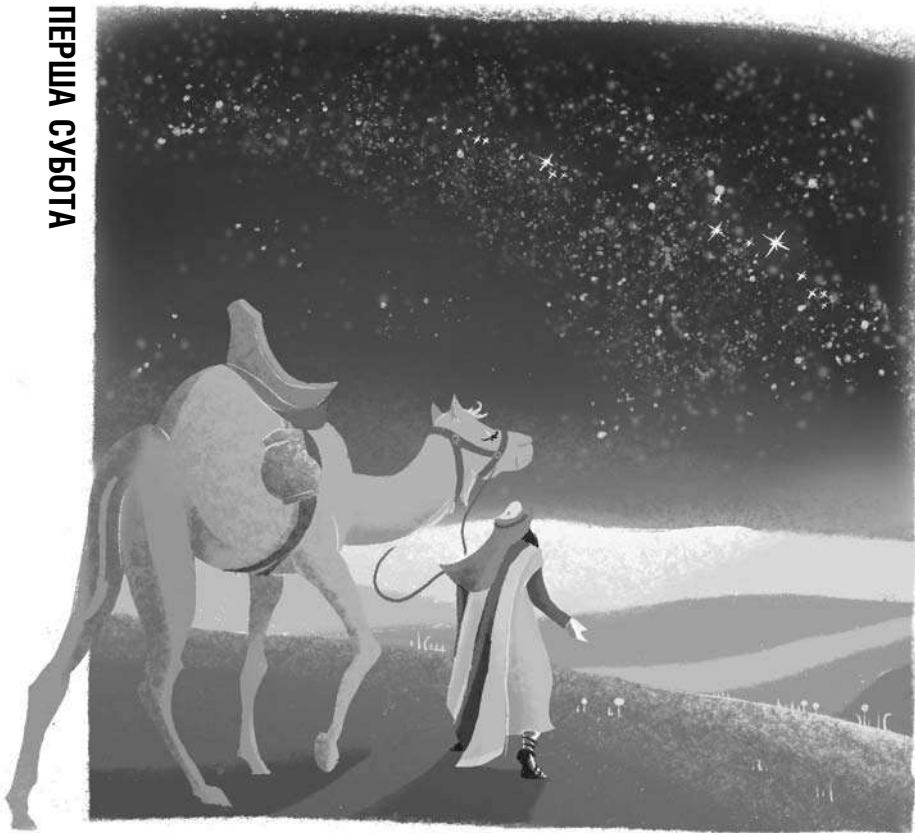
*Матеріал з книги
«Дії апостолів», с. 509-513.
Адвентисти сьомого дня
вважають, що Еллен Уайт
(1827-1915) володіла біблійним
даром пророцтва протягом
більш ніж 70 років суспільного
служіння.*

ЧИТАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

Будь свідком!

Таня Муганда

Будьте свідками!

**Біблійний скарб:
Буття 15:12-18**

Однієї тихої ночі Авраам був надворі, коли Бог здивував його вісткою:

– Аврааме, настав час тобі, Саррі і твоїй сім'ї переселитися в нову землю. Там у тебе буде багато дітей і твоє ім'я стане відомим.

Авраам подумав: «Оце так, Бог обіцяє мені нову землю й велику родину. Як хочеться якомога швидше розповісти про це Саррі». Сарра вийшла надвір і здивовано запитала:

– Чому ти сидиш у темряві? Усе гаразд?

Авраам схвильовано відповів:

– Бог сказав мені переселитися із сім'єю у нову землю, аби про Нього дізналося ще

більше людей, у землю, де ми станемо відомими майбутнім поколінням як величезна родина.

Сарра розгублено промовила:

– Це переселення непокоїть мене, адже ми залишимо все знайоме.

Авраам підбадьорив Сарру і пояснив, що Бог про все подбає. Він усе своє життя прожив в Урі халдейському, проте вірив Божим обіцянкам наскільки, що зважився вирушити в невідомість.

Чи можете ви уявити, як ваші батьки говорять вам, що ви повинні переїхати до нової школи, церкви або району, де вам слід знайти нових друзів?

Вирушивши до цієї нової землі Сарра, Авраам і його племінник Лот везли посуд, меблі й одяг на своїх верблюдах. Сарра поскаржилася:

– У пустелі так спекотно.

А Лот пробурчав:

– Я втомився і хочу пити.

Авраам лагідно промовив:

– Я теж втомлений, але ми вже майже на місці.

Бог оберігав їх, аж поки вони благополучно не прибули.

Під час цієї подорожі Авраам, Сарра і Лот пройшли довгу відстань пішки разом зі своїми верблюдами. Наближаючись до місця призначення, вони бачили різні цікаві міста. Нарешті вони прибули в землю Харан.

Згодом Бог сказав Авраамові знову збиратися і йти! Цього разу вони мали переселитися в землю, яка називається Ханаан. Сарра і Лот здивувалися, що їм знову потрібно пакувати речі та йти далі. Це була ще одна довга подорож, але Бог безпечно привів їх у цю нову землю.

Господь мав намір віддати Авраамові Ханаан, де в нього народиться багато дітей, онуків і правнуків. Авраам, Сарра й Лот розпакували весь свій одяг, посуд, меблі й поставили намети, які мали слугувати їхнім домом у цій землі. Для них цей край був чужий, але Бог допомагав їм, оскільки вони свідчили людям, які жили поруч. Авраам був іноземцем у чужій землі. Проте він був свідком Божої любові й сили. Ви також можете бути Божими свідками в новому районі або церкві.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Що ви б узяти із собою для подорожі? Намалюйте речі, які ви узяти б із собою.
- Як називалася остання земля, куди переселилися Авраам, Сарра і Лот?
- Чи доводилося вам коли-небудь переїжджати в інший район, країну або місто? Як ви почувалися?
- Чим ви можете поділитися з іншими, коли переїжджаєте на нове місце, де незнайомі люди або нові друзі?

Свідкуйте навіть тоді, коли життя несправедливе

Біблійний скарб:
Буття 39:20–41:43

– Цього не може бути! – пробурмотів собі під ніс Йосип.

Його щойно посадили до в'язниці через неправдиве звинувачення в тому, що він напав на дружину Потіфара. Йосип був засмучений, оскільки справи йшли погано. Спочатку брати продали його як раба в чужу країну – Єгипет, а тепер його кинули до в'язниці, хоч він не зробив нічого поганого. Було холодно й темно. Їжа була жахлива. Йосип почувався самотнім і боявся. У нього було так багато запитань, і він розмірковував над тим, чи всі ці події входили до Божого плану. У Йосипа були певні сумніви, але він усе ще довіряв Господу.

«Я знаю, що Бог допоможе мені пережити цей важ-

кий час», – подумав Йосип. Перебуваючи у в'язниці, він допомагав ув'язненим. Деяким із них почали снитися незрозумілі сни.

– Йосипе, ти можеш витлумачити страшний сон, який мені приснився?

Юнак запитав, що відбувалося в цих снах. Ув'язнені описали свої дивні сни, і Йосип з Божою допомогою зміг роз'яснити їх. Одного з тих в'язнів звільнили і повернули на службу до фараона, але він навіть не згадав про Йосипа, і про нього забули.

Начальника в'язниці вразило те, як Йосип допомагав ув'язненим, тому він доручив йому наглядати за ними. Попри те, що в нього було чимало переживань, цей юнак хотів допомагати іншим у в'язниці. Чи змогли б ви допомагати іншим, коли вам погано? Йосип продемонстрував: хоч у нього самого не все добре, він все-таки бажає бути Божим свідком. Він чекав, що зробить Бог, а Господь діяв невидимо для нього.

Минуло кілька років. Фараона почали непокоїти якісь дивні сни, але ніхто в палаці не міг йому допомогти.

– Я знаю декого із в'язниці, хто може розтлумачити ваші сни, – сказав начальник чашників.

– Піди і приведи його. Чого ти зволікаєш? – напеліг фараон.

Правитель розповів Йосипові свої сни:

– Я бачив, як худі корови з'їли ситих корів, які паслися на лузі.

Бог допоміг Йосипу зрозуміти і пояснити правителеві, що буде голод. Фараон був вражений його мудрістю і зрозумів, що Йосип стане гарним лідером. Йосип обійняв посаду володаря над усім Єгиптом і став другим після фараона!

Йосипові було нелегко свідчити. Попри всі погані події, які трапилися в його житті, він продовжував довіряти Богові й молився до Нього. З історії Йосипа ми можемо почерпнути урок: як би важко нам не було, ми можемо довіряти Богові, адже Він обов'язково допоможе нам. Господь має план для кожного з нас.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Що сталося з Йосипом після того, як його неправдиво звинуватила дружина Потіфара?
- Чи відреагували б ви так, як Йосип?
- Що б ви зробили, якби з вами погано поведився однокласник або друг? Чи продовжували б ви молитися й довіряти Богові?
- Що може допомогти вам свідчити навіть тоді, коли ви бачите, що вас не розуміють і почуваетесь самотніми?

Найдивніша хвороба

Біблійний скарб:
2 Царів 5:1-16

– Що це за дивна пляма на твоїй шкірі? – запитала дружина Наамана.

– Я лише нещодавно помітив її. Напевно, якийсь висип, – відповів він.

Щось дивне відбувалося зі шкірою Наамана. У нього почали з'являтися білі плями по всьому тілі. Не було жодних ліків від цієї хвороби, нічого не допомагало. Ці білі плями боліли та свербіли.

– Здається, ти хворий на проказу, – сказала дружина Наамана.

– О ні! Як же я буду полководцем із цією хворобою? – зітхнув він.

Нааман був начальником війська сирійського царя. У них була маленька служниця з Ізраїлю, яка почула цю розмову. Їй стало прикро, що Нааман відчував біль через усі ці білі плями на тілі. Тож вона вирі-

шила засвідчити своєму господареві про пророка Єлисея.

– У мене є гарні новини щодо лікування вашої прокази, – сказала вона.

Полководець дуже здивувався, що вона знає, як розв'язати його проблему.

– Бог може зцілити вас, – сказала маленька служниця.

Нааман навіть не знав, як ставитися до слів дівчинки-служниці, проте послушав її поради. Маленька служниця згадала пророка Єлисея, якого провадив Бог. Він міг допомогти Нааманові. Начальник війська мав піти до пророка Єлисея в Ізраїль, аби дізнатися, що йому потрібно зробити для зцілення від прокази.

Від Сирійського царства до дому Єлисея в Ізраїлі була довга дорога. Нааман вирушив з кількома своїми людьми та слугами, сподіваючись зцілитися від цієї хвороби. Згодом полководець благополучно прибув до Ізраїлю.

Він отримав чіткі вказівки: Нааманові потрібно було зануритися в річку Йордан сім разів!

– Чи взагалі можливо, щоб явилувався, занурившись у брудну воду? – запитав Нааман.

Один зі слуг спонукав його послухатися вказівок пророка. З острахом Нааман занурився у воду сім разів, а коли вийшов, його шкіра знову була чиста.

– Це справжнє чудо! Немає іншого істинного Бога, крім Бога Ізраїлю! – вигукнув Нааман. Маленька служниця не просто працювала в домі начальника війська, а й стала добрим другом. Її віра в Бога та свідчення допомогли іншим, таким як Нааман, побачити, наскільки могутній Господь. Не важливо, скільки вам років, адже Бог дасть вам сили допомогти тому, хто цього потребує. Наступного разу, коли ви захворієте, згадайте цю історію і пам'ятайте, що Бог може зцілити вас.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Наскільки важко було маленькій служниці свідчити своєму господареві? Чому було важко?
- Розкажіть двом друзям про те, як Бог зцілив вас, коли ви хворіли.
- Як відреагували ваші друзі, коли дізналися, як Бог зцілив вас?

Ніч у лев'ячій ямі

Біблійний скарб:
Даніїла 6

Даніїл любив Бога. Він потрапив у полон і жив у Вавилоні. Даніїл молився тричі на день і знав, що Господь ніколи не залишить його. Цей Божий чоловік був дуже розумний, чесний і вірний, тому цар Дарій довірив йому керувати різними справами в царстві.

Проте не всі були ним задоволені.

– Даніїл вважає, що він кращий за нас. Ми з ним розправимося! – говорили деякі.

Ці погані чоловіки думали, як вплутати Даніїла в неприємності та змусити царя Дарія зненавидіти його. Вони запропонували цареві прийняти такий закон, щоб усі поклонялися лише йому.

– Гаразд, відтепер це буде законом, і кожного, хто порушить його, вкинуть до лев'ячої ями, – сказав цар.

– Тепер у Даніїла немає іншого вибору. Він повинен підкоритися цьому закону, – сказали погані чоловіки.

Коли Даніїл почув про цей новий закон, він продовжував молитися! Погані чоловіки не вірили своїм очам!

– Як Даніїл може не коритися цьому закону? Тепер у нього будуть проблеми, – раділи погані чоловіки.

Даніїл не боявся, бо знав, що Бог буде з ним. Він свідчив своїми вчинками, що існує Небесний Бог. Даніїл не боявся молитися, хоч погані чоловіки

спостерігали за ним. Ці люди розповіли про побачене цареві, і той засмутився, оскільки йому подобався Даніїл. У нього не було іншого вибору, як кинути його до лев'ячої ями за непокору закону. Та Божий чоловік не злякався, а вірив, що Бог врятує його.

– Погляньте на Даніїла, йому кінець! Ось побачимо, чи Бог врятує його. Ха-ха-ха, – сміялися ті чоловіки.

Коли Даніїла кинули до лев'ячої ями, цар Дарій сумно спостерігав за цим.

– Даніїле, я сподіваюся, що твій Бог врятує тебе, – сказав він.

Усю ніч Даніїл провів у ямі з левами. Наступного дня рановранці цар пішов перевірити, чи той ще живий.

– Даніїле, чи твій Бог врятував тебе? – запитав цар.

Даніїл вигукнув, що з ним усе добре. Цар був радий почути, що леви не нашкодили Божому чоловікові. Господь захистив його! Погані чоловіки

дуже розсердилися, що їхній план провалився.

Під час переживань не завжди буде легко, але Бог може захистити і нас. Іноді, коли ви відстоюєте Бога, ваші друзі можуть зненавидіти вас, але Він пообіцяв: «Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Ісаї 41:10).

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Чи виникала у вас спокуса не слухатися батьків або вчителя в школі?
- Прочитайте Матвія 5:16. Як свідчення Даніїла було «світлом» для царя?
- Спробуйте молитися не так, як завжди. Можливо, вирушіть на молитовну прогулянку з дорослим і друзями з вашої церкви.

СЕРЕДА Вороги стають друзями

**Біблійний скарб:
Івана 4:1-26**

Був спекотний день. Ісус довго йшов пустельною дорогою. Він вирішив зупинитися біля криниці, щоб відпочили Його запилені ноги. Христос дуже хотів пити. Щойно Ісус сів біля криниці, Він побачив, що хтось наближається. Самарянка зупинилася біля криниці, щоб набрати води. Тоді не було магазинів, де можна було б купити води, і люди були вимушені ходити по воду до криниці. Криниці були глибокі, і щоб набрати води, були потрібні відро й мотузка. Уявіть, що вам би доводилося носити із собою відро, щоб набрати води з криниці. Так жило багато людей у давні часи.

– Будь ласка, дай Мені напиться! – попросив Ісус.

Самарянка здивувалася.

– Чому Ти просиш у мене води? – запитала вона.

Тоді євреї і самаряни не розмовляли й не дружили одне з одним, тому самарянку здивувала ця зустріч. Для Ісуса було неважливо, хто та жінка або звідки вона. Він любить усіх, тому не боявся попросити води.

– Якби ти знала, Хто Я, ти б попросила в Мене живої води, – промовив Ісус.

– Що ти маєш на увазі, коли говориш про живу воду? Ти навіть не можеш дістати води з криниці! – здивувалася самарянка.

Ісус сказав, що кожен, хто п'є з криниці, знову відчуватиме спрагу, а ті, котрі п'ють Його живу воду, не матимуть спраги повік. Жива вода, про яку говорив Ісус, – це вістка про спасіння і вічне життя з Богом.

– Ого, розкажи ще про цю живу воду! – попросила самарянка і поставила ще більше запитань.

Тоді Ісус пояснив їй, що Він – Месія!

– Це неймовірна новина! Нарешті я зустрілася з Тобою особисто! – сказала самарянка.

Жінка розхвилювалася і побігла розповісти всім іншим, що зустріла Ісуса, аби і вони пішли та побачили Його. Натовп людей слідував за самарянкою, коли вона наближалася до Господа. Яке ж це було видовище! Решта самарян повірили свідченню цієї жінки. Їй додала впевненості любов Ісуса і Його

ставлення до неї, попри її неправильні рішення в минулому. Якщо ви поділитесь історією про Христа, тоді більше людей дізнаються, Хто Він.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Чи дружили ви коли-небудь з тим, хто нікому не подобався?
- Чого нас навчає історія про самарянку? Як Ісус хотів би, щоб ми ставилися до інших?
- Чи легко поділитися вісткою про Ісуса з другом?
- Подумайте про щось приємне, що ви можете зробити для нової дитини у вашій школі або церкві. Можливо, ви зможете подарувати їй нову Біблію, листівку або щось корисне.

Другий шанс

ЧЕТВЕР

Біблійний скарб:
Дії 9:36-43

Чудові покривала прикрашали вітальню Тавити. У неї був особливий дар щедрості, і вона шила покривала, одяг і ковдри для людей свого міста. Вона була подругою і помічницею бідних людей. Тавиту також називали Сарною. Вона жила в місті Йопії, жвавому порту на березі моря. До Йопії прибувало багато човнів із мандрівниками.

Тавиту знали як ученицю, або помічницю Ісуса завдяки любові, яку вона виявляла, коли шила одяг для тих, хто потребував.

– Тавито, ще раз дякую за той гарний шарф, який ти пошила для мене, – сказала одна з жінок, яка стояла біля її дверей.

– Будь ласка. Я просто хочу, щоб кожен мав те, що йому потрібно, – відказала жінка.

Усі любили Тавиту. У своєму домі вона пригощала всіх теплою їжею і дарувала щось із того, що пошила сама. Якщо в якоїсь сім'ї не вистачало грошей для купівлі нового одягу, Тавита обов'язково допомагала і шила одяг для них. Вона надихала багатьох, і вони були вдячні, що поруч з ними така людина, як Тавита. Бог дав цій жінці не лише дар гостинності, а й дар шиття. Тавита любила Бога й людей.

Одного разу Тавита сильно захворіла. Їй ставало дедалі гірше і гірше, і лікар не міг знайти ліків, які допомогли б їй одужати. Згодом жінка померла. Це було справжнє потрясіння для

тих, хто любив її. Усі жителі міста дуже засмутилися і плакали. Її тіло обмили і підготували до поховання.

Тим часом дехто почув, що Петро був в іншому місті неподалік від них. Люди пригадали, що учні Ісуса не тільки зцілювали, а й воскрешали. Вони вірили, що Петро зможе повернути Тавиту до життя, і послали кількох чоловіків знайти апостола і попросити його прийти на допомогу.

– Петре, прийди якомога швидше, будь ласка. Тавита померла! – сказали вони.

Апостол вирушив у дорогу з тими чоловіками, а коли прийшов, то піднявся нагору до кімнати, де лежала Тавита.

– Мені потрібно, щоб ви всі вийшли з кімнати, – сказав Петро.

Він став на коліна й молився Богові. Потім подивився на Тавиту і промовив:

– Встань!

Тавита розплющила очі й піднялася з ліжка. Коли вона вийшла з кімнати, усі дивувалися і славили Бога.

– Сталося диво від Бога. Тавита жива! – раділи вони.

Люди почали розповідати всім, що зробив Петро Божою силою, і багато з них повірило в Ісуса. Господь повернув Тавиту до життя й усі дізналися, який Він дивовижний.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Що доброго ви можете зробити, аби допомогти іншим у вашому місті або церкві?
- Можливо, ви могли б прибрати сміття в парку, допомогти нужденним, пожертвувавши гроші з допомогою ваших батьків, віддати в дитячий будинок одяг, який вам більше не потрібен.
- Чому допомога бідним і нужденним – це чудовий спосіб свідчення?

Виготовлення наметів для Ісуса

Біблійний скарб:
Дії 18:1-3

Чи бачили ви коли-небудь намети, виготовлені зі шкіри тварин? Акилу та Прискилу знали як майстрів з виготовлення наметів. Тоді майже всіх навчали виготовляти намети. Ще не було швейних машинок, тому великі намети шили вручну величезними голками. Виготовлення наметів було доброю роботою, яка давала змогу заробляти для сім'ї.

Акила та Прискила були люблячою християнською парою. Павло зустрів їх, коли подорожував різними містами. Вони прийняли апостола у свій

дім і працювали з ним у місті Коринті. Прискила й Акила виготовляли намети з Павлом. Коли вони працювали разом, апостол ділився з ними Божим Словом. Вони багато чого навчилися в Павла. Апостол тривалий час залишався в Коринті та продовжував проповідувати Євангеліє. Акила та Прискила хотіли допомогти Павлові навчати інших Божого Слова. Їм так це сподобалося, що вони прийняли рішення вирушити в місіонерську подорож разом з апостолом. Ця подорож була для них новим досвідом, але вони раділи можливості поділитися вісткою про те, наскільки добрий Бог.

– Павло став для нас таким добрим другом. Я дуже рада, що ми приєднаємося до нього в цій місіонерській подорожі! – радісно вигукнула Прискила.

Акила погодився з Прискилою:

– Так, Бог благословив нас через служіння з виготовлення наметів і нашу дружбу з ним.

Павло, Акила та Прискила зібрали свої речі, щоб вирушити в місіонерську подорож. Вони подорожували човном, аби поділитися вісткою Євангелія з якомога більшою кількістю людей. Їхня подорож була схожа на біблійний тур містами для проповіді про Божу любов. Вони прибули до Ефеса – одного з найбільших тогочасних міст.

Вони побували в різних місцях, де розповідали людям про Ісуса. Люди були дуже раді почути Боже Слово, і багато з них повірили і стали християнами. Напевно, це дивовижно бачити, як натовпи людей приходять послухати про Бога.

Акила, Прискила й Павло деякий час залишилися в Ефесі. Згодом апостол залишив їх там, аби самому подорожувати далі та проповідувати Боже Слово. Багато людей повернулися, віддали свої серця і життя Богові та стали християнами. Завдяки гостинності Акили та Прискили до Павла й багатьох інших, люди пізнали єдиного істинного Бога. Існує багато способів, за допомогою яких ми також можемо ділитися Благою вісткою про Бога. Господь усім дає таланти або дари, щоб допомагати іншим. Ви можете служити Богові музикою, проповіддю, навчанням, шиттям одягу або багатьма іншими способами.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Чи подорожували ви коли-небудь іншими країнами або їздили в інші області вашої країни? Чи познайомилися ви з новими людьми і чи скуштували цікаві страви?
- Якщо ви не маєте змоги подорожувати, як можна розповісти іншим про Ісуса? Запропонуйте кілька способів.
- Чи є у вас друзі, які можуть допомогти вам поділитися вісткою про Божу любов? Які нові способи ви могли б вигадати разом?

Чудеса у в'язниці

Біблійний скарб:
2 Коринтян 1:8-11;
2 Коринтян 11:23-29;
Дії 16:25-40

Павло любив подорожувати й навчати про Бога в різних містах і країнах. Іноді дні здавалися надто довгими, і Павло втомлювався й сумував, проте був упевнений, що Бог завжди з ним. Коли люди зустрічали апостола, вони відчували Божу присутність. Навколо нього завжди панував мир, і він чинив багато чудес.

Одного разу Павла й Силу кинули до в'язниці, бо розлученому натовпу не подобалося, що вони навчали Євангелія. Деякі віруючі попереджали їх піти звідти, але Павло продовжував проповідувати і відчував, що Бог з ними.

– Залиште наше місто. Ви приносите сюди біду! – кричав розлючений натовп.

Павло і Сила постраждали від їхніх вчинків. Проте вони молилися й поклонялися Богові навіть у нелегкі часи. Здавалося, ніби вони були зовсім самі й ледве трималися. Проте Бог діяв Своєю невидимою рукою.

Перебуваючи у в'язниці, Павло й Сила з великою радістю молилися Богові та співали псалми. Раптом почувся гуркіт. Це був землетрус! У в'язниці відчинилися всі двері, але Павло й Сила продовжували прославляти Бога. Хоч вони (та інші в'язні) могли втекти, проте залишилися, щоб поділитися Божою вісткою зі сторожем в'язниці. Сторож був вражений, коли побачив Павла й Силу, які досі перебували у в'язниці та співали псалми. «Навіть у в'язниці Павло й Сила

все одно щасливі та прославляють Господа. Я повинен дізнатися про Бога, Якому вони поклоняються», – подумав він.

Сторож запросив Павла й Силу до свого дому і віддав своє життя Ісусові. Бог здійснив чудо в найнеймовірнішому місці. Господь використав цей досвід для Своєї слави. Павло й Сила засвідчили: навіть коли здається, ніби надії немає, Бог дає вихід. Навіть у найнесподіваніших місцях Господь дарує нам радість. Можливо, і ви відчували радість, коли допомагали іншим, хоч у вас був поганий день. Бог може дати вам силу, аби впоратися з життєвими негараздами і поділитися радістю з іншими, які теж дізнаються про те, наскільки Він люблячий.

ЗАПИТАННЯ І ЗАВДАННЯ:

- Чи були у вас коли-небудь невдалі дні? Можливо, ви погано склали іспит або вас не взяли в спортивну команду в школі. Як ви відреагували і що відчували?
- Запитайте своїх батьків, як Бог допоміг їм у важкі часи.
- Як ви можете допомогти іншим відчувати радість під час невдалого дня в школі? Що ви можете зробити, аби інші дізналися більше про Бога?

Список літератури
 Hands-on Bible. Tyndale Group. 2007.
 Kids' Study Bible. Zonderkidz, Zondervan. 2003.
 The Action Bible. David C. Cook. 2010.
 Spark Story Bible. Sparkhouse. 2015.

Таня Муганда –
 помічниця з адміністративних питань
 Відділу дитячого служіння в Генеральній Конференції
 Церкви адвентистів сьомого дня.

Молитовні читання
2023 р.

Будь Його СВІДКОМ

Директор видавництва

В. Джулай

Головний редактор

Л. Качмар

Переклад і редагування

Л. Шаповал

Богословська експертиза

І. Корещук

Коректор

Л. Власик

Верстка

В. Кузьменко

Відповідальна за друк

Т. Грицюк

Папір офсетний.

Офсетний друк.

Підписано до друку 17.07.2023 р.

Гарнітура Октава.

Наклад 2450 примірників.

Видавництво «Джерело життя»

04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А,

тел. (044) 425-69-06,

E-mail: dzherelo@ukr.net

www.adventist.ua,

bookson.com.ua,

lifesource.ua

**«Вірою Авраам,
коли був покликаний
іти на місце, яке мав
одержати в спадок, –
послухався і пішов,
не знаючи, куди йде»
(Євр. 11:8).**

